

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **R. L. U.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2016, č. j. JMK 118808/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2017, č. j. 30 A 135/2016 – 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žádost o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě. Žalobou se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, včetně prvostupňového rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 22. 6. 2016, č. j. MMB/0250545/2016, kterým byla uznána vinnou ze správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“).

[2] Krajský soud nevyhověl stěžovatelčině žádosti o ustanovení advokáta proto, že ho nezbytně nepotřebuje k ochraně svých práv. Vysvětlil, že projednávaná věc není právně složitá a že stěžovatelka prostřednictvím podání adresovaných soudu prokázala, že se v dané věci orientuje, rozumí jí a je schopna řádně formulovat žalobní body. Její žaloba je projednatelná. Z obsahu žaloby nevyplývá, že by ve věci bylo třeba řešit obtížné právní otázky či procesní postupy, nebo provádět komplikované dokazování.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Stěžovatelka napadla usnesení krajského soudu kasační stížností, ve které žádá přezkoumání a přehodnocení závěrů krajského soudu, s nimiž vyjadřuje nesouhlas a opakovaně zdůrazňuje, že je nemajetná.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné [§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), k přípustnosti kasační stížnosti proti tomuto typu procesního rozhodnutí srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 3 As 125/2012 – 43, publ. pod č. 3072/2014 Sb. NSS].

[5] Pro úplnost dodává, že stěžovatelku v řízení o kasační stížnosti netížila poplatková povinnost, jelikož kasační stížností nesměřovala proti rozhodnutí krajského soudu ve věci samé ani o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností. Ze stejných důvodů soud netrval ani na splnění jinak povinné podmínky zastoupení advokátem (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 – 19, publ. pod č. 3271/2015 Sb. NSS).

[6] Poté přistoupil k přezkumu usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem usnesení v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu je usnesení krajského soudu ve věci ustanovení zástupce pro řízení o žalobě. Relevantní právní úpravu obsahuje § 35 odst. 8 s. ř. s., dle kterého může předseda senátu navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát. Je-li účastníku řízení určen zástupce, jeho hotové výdaje hradí stát.

[8] Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že účastníku řízení lze ustanovit zástupce pouze za současného splnění těchto podmínek: 1) jde o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a 2) jestliže je to nezbytně třeba k ochraně jeho práv.

[9] V projednávané věci není sporu o tom, že stěžovatelka naplňuje první z podmínek. Krajský soud jí usnesením ze dne 20. 3. 2017, č. j. 30 A 135/2016 – 48, přiznal osvobození od soudních poplatků, a ze skutečnosti, že tuto podmínku splňuje, vycházel i v napadeném usnesení. Nejvyšší správní soud se proto v řízení o nynější kasační stížnosti nezabýval tvrzeními stěžovatelky, kterými ilustrovala svoji nemajetnost; bylo by to nadbytečné. Svoji pozornost soustředil na důvody, pro které krajský soud dospěl k závěru, že není splněna podmínka druhá, tj. že stěžovatelka k ochraně svých práv nezbytně nepotřebuje zástupce. Posouzení krajského soudu přisvědčil.

[10] Stěžovatelka byla uznána vinnou ze správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele, za což jí byla uložena pokuta 5 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Správního deliktu se měla dopustit porušením povinnosti podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele, konkrétně že v době živnostenské kontroly dne 7. 3. 2016 neměla v provozovně pro zákazníky k dispozici ceník služeb v písemné podobě.

[11] V projednávané věci není sporný skutkový stav v tom ohledu, že stěžovatelka skutečně neměla v rozhodné době v provozovně k dispozici ceník služeb. Posouzení správních orgánů v žalobě rozporovala především tvrzením, že na den 7. 3. 2016 neměla objednané klienty z důvodu ohlášené živnostenské kontroly. Je tedy názoru, že za situace, kdy v provozovně nemohli být žádní klienti, svoji povinnost podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele neporušila. Zdůrazňovala také, že ceník nebyl v provozovně pouze proto, že jej aktualizovala – tím, že na den kontroly neobjednala žádné klienty, získala volný čas, který chtěla využít k aktualizaci ceníku. Na novém ceníku přitom pracovala v době, kdy se do provozovny dostavili kontrolující pracovníci živnostenského úřadu. Také uvedla, že na základě dohody s kontrolujícím pracovníkem následně doplnila nový ceník do spisu, čímž měla věc za uzavřenou.

[12] Výše uvedené svědčí o správnosti závěru krajského soudu, že v projednávané věci nebude třeba provádět komplikované dokazování, řešit obtížné právní otázky ani procesní postupy. Stěžovatelka se v projednávané věci evidentně dostatečně orientuje a je schopna srozumitelně a řádně formulovat žalobní body. Svojí argumentací relevantním způsobem rozporovala důvody napadeného rozhodnutí a je tedy zřejmé, že je schopna bránit svoje práva sama. Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah kasační stížnosti opakovaně zdůrazňuje, že k tomu, aby stěžovatelce mohl být v řízení o žalobě ustanoven zástupce, musí být splněny obě shora uvedené podmínky. Bez ohledu na to, že je nemajetná, by musela být naplněna i druhá podmínka, tj. že nezbytně potřebuje zástupce k ochraně svých práv. Podanou žalobou přitom prokázala, že je schopna svoje práva bránit sama, není tedy třeba, aby jí za tímto účelem byl ustanovován zástupce. Z uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil s napadeným usnesením krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2017

JUDr. Radan Malík

předseda senátu